

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA MAZOWIECKIEGO

Warszawa, dnia 21 marca 2017 r.

Poz. 2712

Rozstrzygnięcie nadzorcze Nr LEX-O.4131.6.2017.LP

Wojewody Mazowieckiego

z dnia 15 marca 2017 r.

dotyczy uchwały Rady Gminy Winnica nr XX/152/2017 z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie ustalenia zasad i trybu dzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne będące własnością gminy Winnica.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, dnia 15 marca 2017 r.

LEX-O.4131.6.2017.LP

**Rada Gminy Winnica
ul. Pułtуска 25
06-120 Winnica****Rozstrzygnięcie nadzorcze**

Na podstawie art. 91 ust. 1 oraz art. 92 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Gminy Winnica nr XX/152/2017 z dnia 9 lutego 2017 r. w sprawie ustalenia zasad i trybu dzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne będące własnością gminy Winnica.

Uzasadnienie

W dniu 9 lutego 2017 r. Rada Gminy Winnica podjęła uchwałę nr XX/152/2017 w sprawie ustalenia zasad i trybu dzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne będące własnością gminy Winnica.

Uchwała powyższa została doręczona Wojewodzie Mazowieckiemu jako organowi nadzoru w dniu 16 lutego 2017 r. Jako podstawę prawną uchwały Rada Gminy wskazała art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a, art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.) oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1440 z późn. zm.). Pismem z dnia 9 marca 2017 r. Wojewoda Mazowiecki zawiadomił Radę Gminy Winnica o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W ocenie Wojewody Mazowieckiego uchwała nr XX/152/2017, w szeregu jej unormowań jest sprzeczna z prawem, z uwagi na fakt wykroczenia Rady Gminy poza zakres upoważnienia określonego w przepisach przywołanych w podstawach prawnych uchwały, zgodnie z argumentacją określoną poniżej.

W § 1 uchwały Rada Gminy Winnica określiła zakres normowania aktu, który dotyczy zasad i trybu dzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne będące własnością gminy Winnica, na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, tj.: prowadzenie robót w pasie drogowym, umieszczanie urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, umieszczanie w pasie drogowym dróg wewnętrznych obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, w tym obiektów handlowych, usługowych i reklam, zajęcie pasa drogowego

na prawach wyłączności w innych celach. W § 2 Rada Gminy unormowała między innymi generalną zgodę na tryb bezprzetargowy oddawania w dzierżawę nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne (ust. 1) oraz zajęcie tych dróg na potrzeby prowadzenia robót w trybie umowy dzierżawy (ust. 2). W § 3 unormowano natomiast wymogi dotyczące wniosku o zawarcie umowy dzierżawy, w § 4 uznano zajęcie pasa drogowego na czas krótszy niż 24 godziny jako zajecie pasa drogowego przez jeden dzień, w § 5 unormowano zawiadomienie zarządcy drogi przez prowadzącego roboty po zlokalizowaniu awarii, a w § 6 pisemne zawiadomienie zarządcy drogi o zakończeniu robót (ust. 1) i odbioru zajmowanego odcinka pasa drogowego przez zarządcę drogi (ust. 2).

Zgodnie z unormowaniami ustawy *o drogach publicznych*, ze względu na funkcje w sieci drogowej, drogi publiczne dzielą się na: drogi krajowe, drogi wojewódzkie, drogi powiatowe oraz drogi gminne. Jednocześnie art. 8 tej ustawy wprowadza pojęcie drogi wewnętrznej w brzmieniu: *drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi*. Powyższa definicja wskazuje jednoznacznie, że drogi wewnętrzne nie posiadają statusu dróg publicznych, a jednocześnie przez brak definicji właściciela wskazuje, że drogi wewnętrzne mogą być własnością podmiotów publicznych (Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego) lub własnością podmiotów prywatnych. Orzecznictwo sądów administracyjnych i powszechnych wypracowało na podstawie art. 2a ustawy *o drogach publicznych* formułę dróg publicznych jako rzeczy wyłączonych z powszechnego obrotu. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2006 r.: *drogi publiczne, są wyłączone z obrotu prawnego. W myśl szerszej definicji, do wyłączonych z obrotu należą m.in. rzeczy publiczne extra commercium, które wprawdzie mogą być przedmiotem prawa własności, ale zastrzeżonego tylko dla podmiotów własności publicznej. Są one wyłączone z obrotu w sensie ekonomicznym i prawnym, co oznacza, że wprawdzie państwo lub gmina są właścicielami rzeczy, lecz prawem tym nie mogą rozporządzać na rzecz innych podmiotów. Rzecz wyłączona z obrotu nie może być więc przedmiotem przeniesienia własności ani ustanowienia użytkowania wieczystego, nie może zatem, w odniesieniu do takiej rzeczy, powstać roszczenie o ustanowienie tego prawa na rzecz osoby niebędącej podmiotem publicznym. Taka rzecz nie może być również przedmiotem posiadania, skoro mogłoby ono prowadzić do nabycia własności przez osobę, która nie może być jej właścicielem. Rzeczami wyłączonymi z obrotu są drogi publiczne, zgodnie bowiem z art. 2 ust. 2 ustawy o drogach publicznych mogą one stanowić własność tylko właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy* (sygn. akt III CZP 72/06, źródło: Lex 196346). Powyższe założenia powodują, że również udostępnienie pasa drogowego dróg publicznych posiada charakter ściśle warunkowy i ograniczony, obwarowany dodatkowo ograniczeniami wynikającymi z art. 39 ustawy *o drogach publicznych*. Z kolei art. 22 tej ustawy stwierdza, że zarząd drogi sprawuje nieodpłatny trwały zarząd gruntami w pasie drogowym (ust. 1), a grunty te zarząd drogi może oddać w najem, dzierżawę albo użyczenie w drodze umowy na cele związane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz na cele związane z potrzebami obsługi użytkowników ruchu (ust. 2). Natomiast ust. 2a tego artykułu przewiduje oddanie w najem, dzierżawę albo użyczenie nieruchomości leżących w pasie drogowym w przypadku umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym. Przewidziany powyżej tryb udostępniania ma charakter cywilnoprawny, podczas gdy art. 40 ustawy normuje zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg, w formie zezwolenia zarządcy drogi wydawanego w postaci decyzji administracyjnej, wraz z obowiązkiem poniesienia opłaty za zajęcie pasa drogowego. Nadmienić należy, że z brzmienia norm art. 40 (zwłaszcza ust. 8 normującego zasady ustalania wysokości stawek opłaty przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego) wynika, że unormowania te dotyczą jedynie dróg publicznych a nie dróg wewnętrznych (*vide*: wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 23 września 2004 r., sygn. akt IV SA/Po 844/04, *źródło*: orzeczenia.nsa.gov.pl). Warto nadmienić, że art. 40 ust. 2 pkt 1-4 określa zakres wydawanych zezwoleń na zajęcie pasa drogowego dotyczących: prowadzenia robót w pasie drogowym, umieszczania urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, umieszczania w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, zajęcia pasa drogowego na prawach wyłączności w innych celach. Natomiast na podstawie art. 40 ust. 16 ustawy zostało wydane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 2004 r. w sprawie określenia warunków udzielenia zezwoleń na zajęcie pasa drogowego (Dz. U. z 2016 r., poz. 1264, dalej jako: *rozporządzenie*), które normuje tryb złożenia wniosku o zajęcie pasa drogowego oraz zawartość wniosku (§ 1 ust. 1 i 2).

Z uwagi na fakt, że drogi wewnętrzne są wyłączone z opisanego powyżej systemu dróg publicznych, nie mają do nich zastosowania zasady oddawania w najem, dzierżawę lub użyczenia (art. 22 ustawy) oraz zasady zajęcia pasa drogowego (art. 40 ustawy). Drogi wewnętrzne pozostają tym samym w ogólnym systemie gospodarowania mieniem gminnym (z uwzględnieniem zasad szczególnych, w tym określonych w art. 8 ust. 1a-4 ustawy). Rada Gminy posiada tym samym kompetencję do podjęcia uchwały w zakresie zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub wynajmowania, w tym określania zasad wydzierżawiania nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne. Ma jednakże obowiązek respektowania istniejących i obowiązujących norm prawnych, w szczególności ustawowych, których nie może powtarzać i modyfikować lub normować zagadnień sprzecznie z ich brzmieniem

Biorąc pod uwagę opisane powyżej przepisy uchwały oraz przepisy ustawowe należy stwierdzić, że Rada Gminy Winnica posłużyła się unormowaniami dotyczącymi zajęcia pasa drogowego (art. 40 ust. 2 ustawy o drogach publicznych oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia) w celu zastosowania analogicznych rozwiązań w zakresie dotyczącym wydzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne (§ 1 ust. 1 oraz § 3 ust. 1 uchwały). Z uwagi jednak na fakt, że dzierżawienie nieruchomości stanowiących gminne drogi wewnętrzne pozostaje w znacznej mierze w zakresie normowania prawa cywilnego, wykorzystanie wyżej wymienionych norm prawa administracyjnego powoduje wystąpienie sprzeczności z normami prawa cywilnego, co skutkuje istotnym naruszeniem prawa przez poniższe normy uchwały nr XX/152/2017. I tak, w § 1 ust. 1 pkt 2 Rada Gminy unormowała, że niniejsza uchwała dotyczy zasad i trybu wydzierżawiania nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne na cele niezwiązane z ich budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg w zakresie umieszczania w pasie drogowym drogi wewnętrznej urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego. Zgodnie z brzmieniem art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 z późn. zm.): *przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych*. Natomiast art. 305¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017, poz. 459) określa, że: *nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu)*. Wspomniany art. 49 § 1 stwierdza, że urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa. Należy więc

stwierdzić, że Rada Gminy Winnica wprowadzając unormowanie § 1 ust. 1 pkt 2 wkroczyła w zakres unormowany już w prawie cywilnym a dotyczący służebności przesyłu, co oznacza istotne naruszenie prawa. W określonym powyżej zakresie nieruchomości może być bowiem obciążona w trybie służebności przesyłu, a nie dzierżawy. W § 3 uchwały Rada Gminy unormowała wymogi dotyczące zawartości wniosku w sprawie dzierżawy nieruchomości (ust. 1 pkt 1-7) oraz termin na złożenie takiego wniosku (ust. 2). Niniejsze rozwiązania stoją w sprzeczności z zasadą swobody umów zdefiniowaną w art. 353¹ *Kodeksu cywilnego* w brzmieniu: *strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego*. Rada Gminy nie jest tym samym uprawniona do normowania treści czynności cywilnoprawnych, co oznacza, że § 3 uchwały narusza prawo w sposób istotny (*vide*: rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Mazowieckiego z dnia 22 grudnia 2015 r. LEX-S.4131.23.2015.MR, Dz. Urz. Woj. Maz. z 2015 r., poz. 11659). Podobną argumentację należy zastosować w stosunku do § 4, § 5 i § 6 uchwały, w których Rada Gminy unormowała kwestie zajęcia pasa drogowego przez okres krótszy niż 24 godziny, zawiadomienie zarządcy drogi o awarii przez prowadzącego roboty, oraz pisemne zawiadomienie zarządcy o zakończeniu robót w pasie drogowym. W ocenie Wojewody Mazowieckiego niniejsze unormowania stanowią wykroczenie poza uprawnienie Rady Gminy określone w art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy *o samorządzie gminnym* i dotyczą treści stosunku prawnego jakim jest umowa dzierżawy. Stanowi to tym samym naruszenie kodeksowej zasady swobody umów, a także wkroczenie w uprawnienia wójta jako organu wykonawczego, który gospodaruje mieniem gminy, w tym zawiera umowy dzierżawy ustalając z drugą stroną stosunku cywilnoprawnego treść tej umowy. Należy bowiem podkreślić, że system przepisów prawnych dotyczących funkcjonowania w Polsce samorządu terytorialnego zawiera szereg unormowań dotyczących rozgraniczenia właściwości i kompetencji jednostek samorządu oraz jego organów. W art. 163 *Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej* z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) sformułowano generalne domniemanie kompetencji samorządu terytorialnego w zakresie zadań publicznych nie zastrzeżonych dla innych podmiotów. Art. 164 ust. 3 *Konstytucji* wprowadza zasadę domniemania kompetencji gminy stwierdzając, że gmina wykonuje wszystkie zadania samorządu terytorialnego nie zastrzeżone dla innych jednostek samorządu. Natomiast art. 169 ust. 1 *Konstytucji* dokonuje podziału organów jednostek samorządu terytorialnego na stanowiące i wykonawcze. Art. 18 ust. 1 ustawy *o samorządzie gminnym* ustanawia domniemanie właściwości rady gminy w brzmieniu: *do właściwości rady gminy należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej*. Ponadto art. 18 ust. 2 pkt 15 stwierdza, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach niż wymienione w punktach od 1 do 14 tegoż artykułu, zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady. Art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy *o samorządzie gminnym* normuje, że do zadań wójta (burmistrza, prezydenta miasta) należy gospodarowanie mieniem komunalnym. Powyższy artykuł należy traktować jako przepis szczególny, wyłączający w unormowanym w nim zakresie zastosowanie art. 18 ust. 1 ustawy *o samorządzie gminnym*. Umożliwia to klauzula zawarta w cytowanym wyżej art. 18 ust. 1 (*o ile ustawy nie stanowią inaczej*). Należy podkreślić, że ujęta w art. 30 ust. 2 pkt 3 zasada gospodarowania przez wójta mieniem komunalnym również podlega ograniczeniom, w szczególności przez art. 18 ust. 2 pkt 9, który to artykuł (w lit. od a do i) przekazuje do kompetencji rady gminy sprawy majątkowe gminy przekraczające zakres zwykłego zarządu. Zgodnie z brzmieniem art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a do wyłącznej właściwości rady gminy należy: *podejmowanie uchwał w sprawach majątkowych gminy, przekraczających zakres zwykłego zarządu, dotyczących: zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości oraz ich wydzierżawiania lub wynajmowania na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub na czas nieoznaczony, o ile ustawy szczególne nie stanowią inaczej; uchwała rady gminy jest wymagana również w przypadku, gdy po umowie zawartej na czas oznaczony do 3 lat strony*

zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomość; do czasu określenia zasad wójt może dokonywać tych czynności wyłącznie za zgodą rady gminy. Organy gminy (w tym rada gminy) mają obowiązek przestrzegania określonych powyżej ram własnych kompetencji, a wykroczenie poza te ramy może być uznane za istotne naruszenie prawa.

W § 2 ust. 1 uchwały Rada Gminy unormowała co następuje: *nieruchomości lub ich części stanowiące drogi wewnętrzne oddaje się w dzierżawę na okres dłuższy niż 3 lata do czterdziestu lat w drodze bezprzetargowej na cele określone w § 1. Wprowadzając niniejszy przepis Rada Gminy wyraziła tym samym generalną zgodę na zawieranie umów dzierżawy dróg wewnętrznych na opisany powyżej okres czasu, co zdaniem Wojewody Mazowieckiego jako organu nadzoru nad działalnością gminną, jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym prawem. Zgodnie bowiem z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 z późn. zm.) zawarcie umów użytkowania, najmu lub dzierżawy na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub na czas nieoznaczony następuje w drodze przetargu. Wojewoda albo odpowiednia rada lub sejmik mogą wyrazić zgodę na odstąpieniu od obowiązku przetargowego trybu zawarcia tych umów. Zarówno doktryna prawa jak i orzecznictwo sądów administracyjnych stoją na stanowisku, że zgoda o jakiej mowa w art. 37 ust. 4 powinna mieć charakter indywidualny, dotyczący konkretnego przypadku określonego zazwyczaj przez organ wykonawczy. Nie jest tym samym możliwe zastosowanie generalnej zgody rady gminy na tego typu umowy, jaką zastosowano w § 2 ust. 1 uchwały. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 lutego 2015 r.: *regulacja zawarta w zdaniu drugim art. 37 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami upoważnia radę do wyrażenia zgody na odstąpieniu od obowiązku przetargowego trybu zawarcia tych umów to jest umów użytkowania, najmu, dzierżawy. Przy czym użyta w art. 37 ust. 4 tej ustawy, liczba mnoga ("umów") łączy się ze zdaniem pierwszym tego artykułu i nie świadczy, o dopuszczalności wyrażenia przez radę zgody na odstąpieniu od trybu przetargowego przy zawieraniu umów użytkowania, najmu lub dzierżawy na czas dłuższy niż 3 lata lub na czas nieoznaczony w sposób generalny. Odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia tych umów wymaga indywidualnej zgody rady wyrażonej uchwałą podejmowaną na wniosek organu wykonawczego gminy (por. Ustawa o gospodarce nieruchomościami, Komentarz, pod redakcją G. Bieńka, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2005 r. str. 219). Dlatego też uprawnienia rady wynikające z art. 37 ust. 4 u.g.n. ograniczają się do wyrażenia zgody na odstąpieniu od przetargowego trybu w konkretnym, zindywidualizowanym przypadku wskazanym we wniosku organu wykonawczego (sygn. akt II SA/Ol 1365/14, por. również wyrok tego sądu z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt II SA/Ol 859/15, źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl).**

Niejako na marginesie należy wskazać na przywołany w podstawach prawnych uchwały nr XX/152/2017 art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, który normuje prawo organów gminy (w tym rady gminy) do wydawania aktów prawa miejscowego w sprawie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Należy stwierdzić, że art. 40 ust. 2 pkt 4 nie może stanowić podstawy normowania zasad i trybu dzierżawienia nieruchomości stanowiących drogi wewnętrzne gmin. Zgodnie bowiem z brzmieniem rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody Lubelskiego z dnia 2 stycznia 2017 r.: *drogi te [to jest drogi wewnętrzne – przyp. LP] nie stanowią obiektów użyteczności publicznej, które służą bieżącemu nieprzerwanemu zaspokajaniu zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych (art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej; Dz. U. z 2016 r., poz. 573 z późn. zm.). Żadna bowiem droga (także gminna) nie jest gminnym obiektem lub urządzeniem użyteczności publicznej w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce komunalnej i ustawy o samorządzie gminnym, a zasady i tryb korzystania z nich określają tylko przepisy rangi ustawowej oraz wydane na*

ich podstawie akty wykonawcze (wyrok NSA z dnia 1 grudnia 1998 r., sygn. II SA/Gd 53/97; także wyrok NSA z dnia 10 lipca 2003 r., sygn. akt I SA/Wr 1975-1980/02), (PN-II.4131.483.2016, źródło: luwwlublinie.bip.gov.pl).

Biorąc pod uwagę opisane powyżej okoliczności należy stwierdzić, że Rada Gminy Winnica w szeregu przepisów uchwały nr XX/152/2017 naruszyła prawo w sposób istotny. Z uwagi na fakt, że w wyniku stwierdzenia nieważności wyżej wymienionych przepisów pozostałe normy uchwały nie mogą funkcjonować samodzielnie, Wojewoda Mazowiecki stwierdza nieważność uchwały w całości.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze Gminie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia, wnoszona za pośrednictwem Wojewody Mazowieckiego.

Informuję, że rozstrzygnięcie nadzorcze wstrzymuje wykonanie uchwały z mocy prawa, z dniem jego doręczenia.

Otrzymują:

- 1) Adresat
- 2) a/a

WOJEWODA MAZOWIECKI

Zdzisław Szipera